

בה:

עין משפט
נר מצוה

צב א ב מ"י ס"כ מהל'
 חיקורי ציאה הלכ' יא:
 צנ ג מ"י שס הלסה ה:

תוספות רי"ד

[illegible]

כידו לרשימו אשה:

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

עדות הבאה מבח חוקה. פי' שאנו יודעין שהוא כהן ממנה
הקורא אחריו שמוחק לו שהוא לוי: **שקרא** אחריו
לוי. לפיכך ר"י הלוי שפירש בגיטין (נ"ט וס"א) אם אין שם כהן
ומתפרד חבילה שקרא ישראל גדול לפני לוי יש לפרש הכא שקרא
אחריו לוי קטן ומשפלה שקרא אחריו:

שקרא אָפֿניוּ כּהֵן, פֿירוש פֿעס
אָמַת: דִּינִי שִׁאמֵר בִּנִי
וְהָיָה וּבֶהֱנָן הוּא. מִדְנַקְטָנִי כִּי זֶה וְהָיָה
הוּא מִשְׁעֵשׂ שִׁאמֵר יְדוּעַ לִי אֵם הוּא
בִּנִי וְהוּא בֵּן לְהַעֲדִי שְׁהוּא זֶה וְהוּא
בֶּהֱנָן שִׁאמֵר בִּן גְּרוּשָׁה דְּלִי יְדוּעַ לִי
וְהוּא בֵּן הוּא לִיָּה לְהַעֲנֵק בִּנִי זֶה
וְהוּא בֵּן לִיָּה וְיִמִּימָה אִמִּי יִהְיֶה אֲנִי
לְטוֹלִי עִמָּוִל לְתַרְמוּמָה וְלִיּוֹחֲסִין בְּנָמוּ
דְּלִי. בְּעֵי אֲמַר אִמִּי בִּנִי וְיִלֵּךְ דִּלְעִיג
לְדִלְכֵּיכָא מִגּוּ לֵאמֹר מִימֵנִי לְדִלְכִּירִי קִרְבִּי
כְּלִאֲמַרְמִינִי כְּהַלְוִין (יִבְנִימִי עֵד מו.
הוּא) לְדִכְרִין כּוּמִי אֲתָה וְאִין דְּדִמִּי
לְמוֹתִי וְאִין אֲרַם נִלְמֵן פֿעֻסֵל אֲתָה
בִּנִי וְשִׁעִיג דְּרִבִּי קִלְמֵר כְּסִמּוֹן אִמִּי
וְנִלְמֵנִי לְהִלְכִּילִי בְּתַרְמוּמָה שְׁהִי בִּדְרו
וְהִלְכִּילִי בְּתַרְמוּמָה אֲלֵמָא אֲעִיג דְּקִרְבִּי
לִי לְדִכְרִי וְאִין בְּנָמוּ כְּנֵסֵי הַסֵּם וְדִלִּי
אִין מִשְׁמִימִינִי לִיָּה מִשְׁעֵשׂ דִּלְמִי לִיָּה מִגּוּ
אֲשִׁי יְדִיעִין שְׁהוּא בִּנִי אֲכַל הִלִּי מִגּוּ
אִין הוּא יְדִיעִין שְׁהוּא בִּנִי לִיכָא מִגּוּ:
נִלְמֵנִי וְהִלְכִּילִי בְּתַרְמוּמָה. פֿירוש
אֲעִיג לְדִלְכֵּי אֲלֵמָא הוּא שְׁהוּא
קִרְבִּי דְּקִסְבֵּר רִבִּי אִין מַעֲלִין מִתְרַמְּמָה
לִיּוֹחֲסִין וְאִין נִלְמֵן לְהִשְׁאִי אֲשֵׁה פֿירוש
הַלְעֲטָרְק עֵס אֲחֵר לְהִשְׁאִי אֲשֵׁה כִּיּוּן
לְהִשְׁאִי קִרְבִּי וְהַשְׁתֵּא אֲחֵר אֲשֵׁה כִּיּוּן
לְאֲמַר ר' חִיָּא אֵם אֲתָה מִלְּמִינִי יִחִידִי
לְהִלְכִּילִי בְּתַרְמוּמָה אֲעִיג שְׁהוּא קִרְבִּי
אֲחִימִינִי עֵס אֲחֵר לְהִשְׁאִי אֲשֵׁה אֲכַל
אִין לְפִרְשׁ דִּלְמִי אֲנִי יִחִידִי לְהִשְׁאִי
אֲשֵׁה פֿעֻסֵל דְּלִינִי נִלְמֵן אֲנִי וְהִלְכִּילִי
לִיָּה אֲמַר ר' חִיָּא אֲחִימִינִי לִישָׁא
לִיָּה מִשְׁמִימִינִי שׁוּם מִנָּה לְמִימֵר דַּעַד
לְמִימֵר כְּסֵר לִיּוֹחֲסִין וְהִלְכִּילִי נִמִּי אִין לְפִרְשׁ
לְנִלְמֵנִי עֵס אֲחֵר לְהִלְכִּילִי בְּתַרְמוּמָה
רִבִּי הוּא לְרִבִּי שְׁעֵי עֲדִים בְּתַרְמוּמָה
אֲעִיג הוּא סִבֵּר דִּמַּעֲלִין מִתְרַמְּמָה לִיּוֹחֲסִין
וְאִם כֵּן הִיב מִשְׁכִּיר קִרְבִּי כִּיּוּן דְּלִינִי
נִלְמֵן לְהִשְׁאִי אֲשֵׁה וְאִם כִּיּוּן דְּסִבִּירֵי
לִיָּה דְּלִינִי מַעֲלִין מִתְרַמְּמָה לִיּוֹחֲסִין אֵם

בן היכי מוקמינ ביהול בתרא (ב"ק קד): הוה דרבי דלקמן במס' הוה לרבי כיון דס"ל דאין מעלין מתרומה ליוחסין אסן כן ס"ל דמעלין מתרומה דרבנן אכיל גמי דמעלין מנשיאות כפייס ליוחסין אכל ר' שמואל דלא תפסי נמי אין מעלין מנשיאות כפייס ליוחסין אכל ר' עמיאל ב"ן למאן דאמר מעלין מתרומה ליוחסין בין למאן דאמר אין מעלין דאורייתא כיון שזמן התקדש הוה לאורייתא אכל תרומה פירות או דרבנן דדוקא בתרומה אין או חלה לאורייתא אכל בקוריא אחר מעלין פירות או חלה לארץ או ממני' דלקמן דנאמיס להדי' בגדולן מ' ואלאך ולמ"ד מעלין מתרומה ליוחסין אפי' מתרומה דגן מירוש ויאל' (נה"מ): תרומה בזמן זה דרבנן ודוקא משום דקסבר חולקין תרומה הגדולה או מדרה דמעלין והא דאמר לעיל מעיקרא אכול בתרומה קדשי' אכול אוכלין בתרומה לאורייתא אלא משום שז' נושאם כפיי' מתוקמם בגמ' הייטס אכולין בגולה כו' משמע שז' חטילה הוה ב' דלאורייתא לא אכול מה שלא העלם מנשיאות כפיי' לתרומה דאור' דרבי' דתם בפרק שפירא יוחסין (קדושין ק"ז ע"ט: וס"ט) מי שילא הוה רביע' על גני ואיט' נאמן להאכילם בתרומה כדמכח מהו' דגמ' ש"צ"ל עלה לא שני נאמן בקדשי' אכול אכל ליוחסין לא והיכי דאמר ר"מ אומר דההיא דקדושין אחי' כו' יהודה דאמר אין מעלין לכהונה מנשיאות כפיי' יוחסין והא דאמר בהם? אכל יוחסין לא הייט יוחסין ליוחסין ואדור' ר' יוחנן טעמייה דאמר סוקלין על התוקפות? ואל"כ האכל בתרומה. וסימיה אין נאמן אותו על תרומה כהני' מגו ה"א דרבי' יב"ב קמ): גני צבור וצפרק בתרא דקדושין (דף ע"ח): דמניא יכר יכר' ומאי הלכתא אי לתת לו פי שנים אינו בני' למיכס ליה ממנה מי' לא קר' לא הוה נאמן לפי שאין בידו וי"ל דלא דמי דהכא כיון דנאמא

ואו כולנו סוקו. רובן נשארו בבבל דכתיב כל הקהל כאחד ארבע ידיו (עורא ב): ועודם. אם בלא עדים שהוא כהן שמכירין את זכריו ואת אמו: ועדים חוקק ה'א. במתים ובי עדות חוקק קרי ליה: עדות הכהם מכה חוקק כחוקם. העדות נקבל ועליון במתומה חילולו הכהנים אמן לנאחם חוקק שום

העיר: או בחוק שחזר גדול.
דמאמרינ בעלמא (ועיין דף עט);
רז קרי כהני ואש"ג דלאו הכן
היה: שקרא אחריו לו. ואי לא הכן
הוא אין לי קורא אחריו דמאמרינ
במקמם גיטין (שם) אם אין שם
הכן נתפסדה חבילה ומפרשין דאין
לי קורא במקום שאין הכן. ויש
מפרשים נתפסדה החבילה שבמקום
שאין הכן אם רוצה ישראל לקרות
לפני לי קורא ודוקא דאין שם הכן
אבל הינה דאליא הכן לא נתפסדה
החבילה ולא יקרא ישראל גדול לפני
לי. והכא הכן אחר הוה התם הלבן
אי לא דהאי הכן הוה לא הוה כן.
קרי אחרת: שקרא לפניו כן.
ואי לא דהאי לי הוה לא היה קורא
שני אלא שניש שנים כהנים היו
קורין לפניו) ואם שליש דהאי אמרינ
במקמם גיטין (שם) אם אין שם לי קורא
הכן במקומו: ללווי. למת לו מעשר
לאשון: ואם אין שם גורן. אם אין
שם וזרעי תבואה במקומו: וימנין.
פסח אחר: סדר. ריש לקיש:
חייב להרבי אלעזר בישא. החזיר
פניו ונתחבל ברכי אלעזר בעין רעה
שהבין שמי ר' יוחנן שמע לשון רבי
וכשאלו לשון רבי אחרים בשם רבי
יוחנן לפיכך לא קיבלה ימינו: להשיאו
אשה. שמה ממזר או נמין הוא:
שם בידו להשיאו תרומה. שהי
הוא כהן והכל חולקין לו תרומה:
והבגלי'.

וְדַבְרֵי רַבִּי אִמְרֵי לֹר' חִיָּא אִם אַתָּה מֵאֲמִינוּ לְהֵאכִילֹ
אוֹ אִשָּׁה וְאִם אֵי אַתָּה מֵאֲמִינוּ לְהִשְׁיֹא אִשָּׁה לֹא
א"ל אֲנִי מֵאֲמִינוּ לְהֵאכִילֹ בְּתִרּוּמָה שְׂבִידוֹ לְהֵאכִילֹ
לְהִשְׁיֹא אִשָּׁה שָׂאֵן בִּידוֹ לְהִשְׁיֹא אִשָּׁה תַּסְתִּיִּם וּמִדְּרַבִּי
הִוְנָה ר' חִיָּא הֶעֱלָה אֶחָ ע"פ אַחֵיו לְלוּיָהּ וְרַבִּי חִיָּא
קָרִיב הוּא אֶצֶל אָבִיו אֶחָ נָמִי קָרִיב הוּא אֶצֶל אַחֵיו
בְּמִסָּה

מוסף רש"י

הדר חזירה לראש
בשורות. הניח רש לקום
אחרי שמו ינסתכל בראש
בשורות ונפשות. שכן רש
לקום ששחם וראש דבר זה
נפשו רצי יחנק, ונשתחא
ולא תחנה בשמו (מכות
לדבר נפחא. ר"ל יחנק
דמקרי כד נפחא כטולא
שם. כמו (בבא מצ
מאן עיל דר נפחא, נראה
לומר דלדבר ש רי יחנק
דר נפחא, ולכח שחם
דר נפחא, ואית דמפרש
דר נפחא על שם ויפי

(תוספתא דא"ר

ישי' חזמו ונאמן בתרומה דרבנן אבל בתרומה דאורייתא לא מהימן
מתרומה דרבנן לתרומה דאורייתא כדמשמע לעיל דכל היכא דאביל
אמר לעיל מעשלין מתרומה דרבנן לחלה דאורייתא ואי אפסא היינו
אפי' בגבול אפסא דקבירא ליה כמ"ד מעשלין ועוד נראה דלכילי
ין מעשלין מתרומה דגן תירוש ויזהר של א"י ואפי' היא דרבנן לחלה
ומת ח"ל אין מעשלין לכו"פ אפי' לתרומה דגן תירוש ויזהר של א"י
רבנן דלאורייתא אבל לא בגבול והיא דרבנן כבאר איירי בתרומה
דגן בקטן ומקיל ליה בתרומה דרבנן היינו בתרומה פירות ואי חוזה
דא"י אפליי ארין דרבנן דבאר דא"י ויסי' ט"ל בפ' יואל ויז' ויז' א
לעבד בלא רבו הוא דלית ליה דאין מעשלין הא אי הוה סבר דאין
נגז' וצ"בסוף אכול בתרומה דאורייתא לא ממנא שחיי אובלין בגולה
נגולה שמעלין משנאות כפיס לתרומה דאורייתא אפי"ג דברי אהס
תמורי ארין לחוס ככך ולהאילו לישנא דקתאר בתרומה דרבנן אכול
א היינו משום דרבי חזקיהו: **נאמן** דהאב"ז בתרומה. הקשה
חזון תמידים הים וכשזור הביא עמו גזים ומתה אשמו לרין להביא
ע"פ ההם הביא ראה על הגדולים אי"ר ראה על הקטנים ואמר
דרי הנה דאב נאמן להאבילי בתרומה ומי"ר דרי מנה דאב ופליג
י"פ עד אחד וקדשי הגבול דהסם היינו לכל דבר קדושה כגון תרומה
לקדושה כגון לתקול ולשורץ על ידו כדמקוץ הסם י' ויזמן אמר אף
אשמו עמו דאין לרין להביא ראה כדלמך התם: **שביד** דהאב"ז
לוי להאבילי ארין מיתא וא"כ אין זו מנו משליט גיט ומלין
למחרים מכאן אמר רבי יהודה נאמן אדם לומר זה בני בכור כ"י
היב"ט ליה לא לריבא כנכסים שגפלי לו כשהוא גופס כלמך אי לאו
להאבילי כחיינו משום דכידו סבאר אמר דנאמן אשמו מיתא:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones